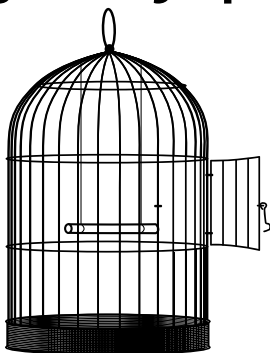

Vedrana
RUDAN

LJUBAV
na posljednji pogled

OD ISTE AUTORKE

PUDING OD VANILIJE

KAD JE ŽENA KURVA / KAD JE MUŠKARAC PEDER

PLES OKO SUNCA

ŽIVOT BEZ KRPELJA

KOSTURI OKRUGA MEDISON

DABOGDA TE MAJKA RODILA

UHO, GRLO, NOŽ

MUŠKARAC U GRLU

ZAŠTO PSUJEM

Copyright © 2003, Vedrana Rudan
Copyright © ovog izdanja 2021, LAGUNA

LJUBAV

na posljednji pogled

Reč autorke

Teško mi je pisati o ovoj knjizi. Nasilje u braku je danas tema o kojoj se snimaju filmovi, serije, piše hiljade knjiga. Žene svih boja i generacija odlučile su ispričati istinu iz perspektive žrtve ma koliko to danas već pomalo postaje banalno.

Tko o čemu, moderna žena o zlostavljanju. Drago mi je što je tako. Zlostavljanje ne smije ostati prljava mala tajna između dvoje koje se mrzi, jedno je prebijeno, drugo oštri nož, steže šake, hvata se za pištolj. Da, treba govoriti o toj temi, neka jest priča banalna, zlo nikad ne bi smjelo ostati banalno.

Sve žene svijeta morale bi skupiti hrabrost i reći koliko lica ima mržnja koju prema tebi osjeća ljubav tvog života, otac tvoje djece. I ne, u toj borbi za pravo na život osobe, ne igračke u rukama bolesnika, nikad ne bismo smjele posustati. One koje nisu zlostavljane trebale bi pomagati svojim nesretnim sestrama, reći im da život ne mora biti samo pakao.

Je li ova knjiga udžbenik za preživljavanje? Recept kako izaći iz začaranog kruga Zla?

Ne. Ovo je knjiga o Zlu, priča jedne Tilde koja se spasila. *Ljubav na posljednji pogled* je stara gotovo dvadeset godina. Napisala sam je 2003. godine, u jednom dahu.

Je li to knjiga o meni? Jesam li ja Matilda? Bila sam. Godinama sam lijegala na stol za seciranje i od gospodara mog života slušala što trebam učiniti da bih bila bolja. Njemu.

Matilda, Tilda, nekadašnja ja, svakoga je dana silazila sa stola i govorila sebi: u pravu je, da sam bila bolja, imala bih sve zube, da sam bila bolja, ne bi mi slomio ruku, da sam bila bolja, imala bih više kose na glavi, sutra ću biti dobra, sutra ću biti bolja.

Uzalud. Ni idućeg dana Matilda nije mogla položiti ispit. Popela bi se na stol, sišla sa stola, iz sata u sat, iz dana u dan, iz godine u godinu, sve veća grešnica, sve manje ljudsko biće. Bila je igračka kojom je njezin Stvoritelj bio toliko nezadovoljan da ju je uvijek ispočetka morao rastavljati na hiljadu krvavih komada.

Svjetske statistike govore da broj nezadovoljnih „stvoritelja“ raste na svim stranama svijeta. Matilde gube glave i gotove sve u smrtnom hropcu misle da će umrijeti zato što nisu bile dovoljno dobre i da su dobile ono što su zaslužile.

NISTE, Matilde, NISTE!

Živi sam dokaz da se može iskoračiti. Treba pobijediti u sebi potrebu za samouništenjem i analizama svojih „grešaka“.

Kad sam napisala ovu knjigu, nisam znala da ću dobiti unuku. Zbog nje mi je drago što sam u sebi pobijedila gađenje, nelagodu, sram i uspjela opisati kako je to živjeti

s mužjakom. U to vrijeme knjige ovoga tipa nisu bile „trend“. Dapače, hrvatski mužjaci, moje „kolege“ književnici i poneka „književnica“, književni kritičari i poneka kritičarka sudili su mi zbog „pozivanja na nasilje“. Isti su ti danas na prvim linijama fronta za borbu protiv nasilja nad ženama.

Eto, došlo je vrijeme kad mnoge Matilde dižu glas. Došlo je vrijeme kad i moja unuka koja je tek djevojčica zna da šamar i razbijanje zuba nije znak ljubavi. Ona zna da nasilje i ljubav nemaju veze jedno s drugim.

Drago mi je što je ova knjiga davno prešla hrvatske granice. Prevedena je u Poljskoj, Rusiji, Americi, Sloveniji, Makedoniji. Ne sjećam se koliko je izdanja imala u Hrvatskoj. U Srbiji je rasprodata. Trenutno kazališna predstava prema motivima iz knjige uspješno igra u najvećem kazalištu u Varšavi. Iz Dablina sam dobila fotografiju na kojoj vidim ljude u čitaonici, drže u rukama engleski prijevod i mašu mi. Zahvalna sam.

Zahvalna sam i svom pokojnom kumu i velikom hrvatskom književniku Predragu Luciću koji je ovoj knjizi, i ne samo ovoj, dao fenomenalan naslov. Hvala i vama, drage čitateljice i poneki čitatelju, koji ćete ući u Matildin svijet. On možda nije i nikad neće biti vaš, ali jest svijet vaših susjeda, prijateljica, sestara, kćeri.

Sve žene su, rekao je Lenon, „crnja svijeta“. Matilda je iskoračila. I vi to možete. Niste lutke, niste igračke, niste „krive“, vi ste ljudska bića koja imaju pravo na duboko disanje.

Hoće li moja unuka biti Matilda?, s jezom se pitam dok tipkam ove redove. Je li biti Matilda izbor ili sudbina? Ako i jest izbor, uvijek je iz nehata. Moramo rasti i nadržati loše

izbore, potrebu za beskonačnim analizama naših „grijeha“ i oprostiti sebi. Postati ljudsko biće koje voli sebe za svaku je ženu veliki izazov i jedina misija na ovoj zemlji. Samo ako voliš sebe, možeš moći primiti i dati ljubav.

Cure, od srca vam želim sretan put u slobodu.

Septembar, 2021.

1

Jašem na oblaku, klatim se poput pijane kurve u vesternu. Nitko me ne goni, ne puca, saluna nigdje, nema mušterija, kolegica, kaktusa, sunca. Baš se klatim. Povraća mi se, želudac mi je u grlu, lijevo, desno, gore, dolje. Nebo je modro. U daljini vidim debelo, dugačko, plastično, crveno uže. Na njemu visi bijelo rublje, vjetar ga nosi. Suši se i par bijelih, pernatih krila. Isuse! To je reklama za deterdžent! Svake je večeri gledam na televiziji. Bijelo rublje i bijela krila suše se na nebu. Oprana su mavom, zato se tako bijele. I anđeli koriste mavu. Na nebu sam! Jašem u reklami! Jahati u reklami?! Biti u reklami?! Kužim! U paklu sam! Ja sam paklena jahačica! Jahat ću ovako dovijeka i okajavati svoj strašni zemaljski grijeh?! A obrana?! Da li mi se sudilo? Nije! Ja sam u čekaonici! Dok čekam, ne sjedim na drvenoj klupi, jašem pahuljastog konja. Ovo je Nebeski sud, ne treba ga uspoređivati sa zemaljskim! Čekat ću da me pozovu. A kad me pozovu, ući ću u sudnicu i reći: nisam kriva, nisam kriva, nisam kriva! Kako se to dogodilo? Gospodo, bilo je ovako.

Budilica je zvonila u dva ujutro. Da, bitno je, treba naglasiti da je budilica zvonila u dva ujutro. Gospodo suci, ako ne znate, u lov se ide ranom zorom. U šumi treba biti prije nego se šuma probudi. Kasno je ići u lov kad su ptice budne. Bilo je dva ujutro kad je budilica zazvonila. On je bio u kupatilu. Čula sam kako pljuje sluz u umivaonik. Hrk, hrrrk.

Nešto ću vam reći o stanu u kome smo bili, on u kupatilu, ja u spavaćoj sobi. To je dvosobni stan sa dnevnim boravkom, betonski. Kupili smo ga, ne sjećam se koje godine, na kredit, kamata fiksna, tri posto, to su bila dobra vremena, bez devizne klauzule. Nakon nekoliko godina banka nam je otpisala kredit, inflacija ga je pojela. Sjećam se, odlazili smo na gradilište i gledali kako betonsko gnijezdo raste. To je krasan osjećaj, kad ti se ni iz čega rađa dom! Oh! Oh! Kad je zgrada bila gotova, trebalo ju je očistiti. Ušli smo u naš stan i gledali kako radnik, naš vršnjak, struže željeznu balkonsku ogradu.

Nekakav Bosanac. Gledala sam u njegov smeđi potiljak, klečao je na pločicama, zapamtila sam mu naglasak, nije nas pogledao, rekao je riječ ili dvije. Nikad ti nećeš useliti u tako nešto, mislila sam dok sam gledala kako guli rđu sa željeznih šipki! Svakoga ćeš mjeseca slati neku siću u Bosnu, za jedno trideset godina vratit ćeš se u vukojebinu odakle si došao i tamo provesti ostatak života sa ženom koja nije vidjela grad u kome si ostavio život. Nisam računala na rat. Sve mu se dogodilo mnogo brže. Kako ga jasno vidim! Čuči na našem balkonu i pokretima, kao da drka, nekakvom žicom struže šipku, gore, dolje, gore, dolje. Osjećala sam se dobro, oslonjena na muževljevo kameno rame. Bosanac guli kurac koji nije kurac i gleda

nas ispod oka! Ha! Možda bih trebala reći, objasniti, zašto sam se osjećala dobro gledajući sirotana kako kleči i čisti ogradu moga balkona? Da me ubijete, ne znam. A vidite, možda je to bitno. To vjerojatno nešto govori o meni, o meni biću koje gleda tuđu patnju i nesreću i uživa u njoj. A da, gospodo suci, zaboravite ovo što sam rekla o Bosancu, skinite to sa trake, to nije bitno, ubila sam muža, kakve veze ima siroti Bosanac s tim?

Za posao sam ga morala buditi, nježno tresti, na muža mislim, govoriti mu: zvonilo je, molim te, šest je, sedam je, osam je, molim te... Jedva bi se probudio. Režao bi, digao se, ispljuvao, ispišao, obukao i nestao. Primjećujete nervozni ton u mom glasu? Svi pišamo, svi ujutro pljujemo sluz u umivaonik, ali to nas ne definira. Namjerno naglašavam njegovo hrekanje i zvuk njegovog gustog, tamnožutog, pomalo smrdljivog mlaza. Želim da o njemu steknete čim goru sliku. Hoću da vam pred očima bljesne lik grubog mužjaka koji možda i nije dobro otresao kurac kad ga je ujutro uvalio u gaće i nestao iza ulaznih vrata. Namjerno to činim.

Ubila sam ga. Poput svih ubojica mislim kako će moj zločin biti manji ako žrtva pljuje, riga i ne pere kurac. Šta ćete, sve su ubojice iste. Traže oprost za neoprostivo. Znam da ste lukavi, zato ne kalkuliram, otvoreno s vama razgovaram, što nikako ne znači da neću muljati, lagati, istinu govoriti tako da izgleda kao laž, laž tako da izgleda kao istina. To je u redu. Mislim da je to u redu. Svatko od nas radi svoj posao, vi ćete mi suditi, ja ću se braniti. Sama, uzmite to u obzir, branim se sama, nebom, očito, ne jašu odvjetnici. Da, moram biti suvisla, kratka, jasna, bez velikih digresija, odlutat će vam pažnja, odrezat ćete

mi kaznu veću nego zaslužujem, dosadne ubojice najebu jer pričaju nadugačko i naširoko. Suci nikad nemaju vremena, rade na normu, ne zanimaju ih sitni detalji. A ubojice, ja, na primjer, ja mislim da su detalji najbitniji. Da nije bilo sitnih detalja, o sebi govorim, o svom slučaju, ja ga ne bih ubila. Pukla sam na sitnici. Eto vidite, već na startu, frka! Vratit ću se na temu, bit ću jasna. Moj muž, moj pokojni muž, volio je spavati, kad je trebalo otići na posao, ja sam ga morala buditi. Moj muž, moj pokojni muž, volio je lov. Kad je trebalo otići u lov, on je morao buditi mene. To bi bilo to.

Mrzila sam rana ustajanja, to sam rekla. Digla sam se, namazala tijelo smrdljivom tekućinom protiv komaraca i krpelja i gola čekala da izađe iz kupatila i uđe u sobu. Izašao je, ušao je. Hoćeš da skuham kavu? Da, rekla sam, veselilo me kad je bio dobar. Ušla sam u kupatilo, ispišala se, moj je mlaz bio i tanji i tiši i svjetliji. Nisam hrekala u umivaonik, ne, oprala sam zube, pogledala se u ogledalo. Bijelo lice, visoke jagodice, plave oči, svijetla kosa. Iskesila sam zube, zubi su mi bili lijepi, dugačak, tanak vrat, ostalo je bio zid. Vratila sam se, gola, u sobu. Pogledao me, onako kako muž gleda ženu kad je ne želi pojebati ni vrijeđati. Želim reći, pogledao me, a nije mi rekao: sise ti vise, morala bi vježbati, premršava si; kužite što želim reći?

Pogledao me, bez posebne namjere, bila sam u sobi, gola, trebala sam na tijelo navući odjeću, s njim krenuti u lov do koga je njemu bilo stalo, ja sam ga mrzila iz dna duše, na lov mislim, o lovu govorim. U takvim trenucima moj je muž, želim reći, moj je pokojni muž, uvijek bio pristojan. Navukla sam dugačke, pamučne gaće, majicu sa dugačkim rukavima, tamnozelenu košulju, tamnozelene

hlače, debele dokoljenke i ušla, bosa, u kuhinju. Sjela sam za stol. Došao je za mnom, skuhao kavu, pogledao me u oči. Osmijeh, rastegnuta usta, krasne tamnosive oči, super. Obuli smo se na hodniku, uzeli jakne u ruke i ruk-sake i puške, tiho, tiho. Izašli, ušli u auto, krenuli. Vozili smo se i vozili, šezdesetak kilometara. Na cesti nije bilo ni automobila ni kamiona. Skrenuli smo sa ceste, pa ne-asfaltiranim putem još desetak kilometara, stali, izašli iz auta, rasprostrli deku, sjeli.

Slušaj šumu, rekao je, slušaj. Sjedila sam na deki, nslonjena na automobil, umirila sam se, znala sam, moram mirovati, slušaj šumu, ne znači da smijem reći, slušam, ništa ne čujem, ali slušam, spava mi se, ne volim šumu. Ne, ne, sjedila sam i slušala šumu, sklopila sam oči, kao, slušam šumu. Možda je lišće šuštalalo, možda su grane krckale, vjerojatno je sova hukala, u tri ujutro, to joj je bio posao, grizla je jadnog miša, ja to čula nisam. Sjedila sam tiho i ulagala nadljudske napore da ne zaspim. Jednom sam zaspala, nisam htjela da mi se to opet dogodi.

Zaspala si, rekao je tada. Kad sam zaklopila oči, bila je noć, kad sam ih otklopila, dan. Nisam mogla reći: nisam zaspala. Zašto ideš u lov ako te to ne veseli? Veseli me, rekla sam, jako me veseli, valjda sam bila pospana, ili je bilo tiho, rekla sam. U šumi nikad nije tiho, rekao je, šuma živi, šuma ima svoj život, čovjek mora voljeti šumu da bi je mogao pravilno osluškiivati, ima ljudi koji jednostavno ne vole šumu. Volim šumu, rekla sam brzo, postajala bih nemirna kad bismo analizirali moje krive poteze. Želiš li da se vratimo? Ne, rekla sam, ne, ne, zašto, dan je, idemo... Digli smo se, mislim, onoga jutra kad sam u šumi zaspala, popeli na drvo i čekali divlje svinje i čekali divlje svinje i

čekali... Ili se meni samo činilo da baš njih čekamo? Nisu došle, a trebale su biti tamo, znali smo da tamo ruju i traže žirove. Vjerojatno smo sjedili na hrastu, mislim na ono jutro kad sam u šumi zaspala, na hrastu rastu žirovi. On je u ruci imao bokericu, bokerica je skupa i opaka puška. Da su svinje došle, ne bi imale nikakve šanse. Ubio bi jednu, stavili bismo je na rešetku na krovu automobila, male svinjske oči bile bi otvorene. Odvezli bismo se do lovačke kućice, tamo bi bili drugi lovci, jedan bi derao životinje, drugi bi pušili, pili i gledali. Netko od njih bi ogromnim nožem našoj svinji odrezao svinjsku glavu, obrisao krv i uručio je lovcu ubojici. On bi je kasnije odnio na balzamiranje, glava bi bila u najlonskoj, krvavoj vreći, u ruksaku. Kad bi majstor napravio svoje, lovac bi glavu pažljivo stavio na stražnje sjedalo auta, odvezao je doma i ogromnim tiplama pričvrstio na zid boravka. Uvijek kad bi netko ušao u boravak, susjedi ili gosti, lovac bi pitao: da li sam vam ispričao kako je dolijalo ovo malo prase?

I najbolje komade mesa dobijao je ubojica. Ostalo se prodavalo drugim lovcima po vrlo, vrlo povoljnoj cijeni. Ubojici pripadne i pršut. Pršut od divlje svinje je nešto najbolje što se može uvaliti u usta, ako čovjeka ne smeta proces pretvaranja žive svinje u suhi pršut. Nekima kojima, dok ližu pršut, pred očima skaču slike roktavca pod nogama lovca koji ga sa debele grane gleda, ti neki imaju problema sa suhim pršutom. Ja sam bila među njima. Da, kužim kako prodajem sliku sebe, osjetljive autsajderice koja je morala sjediti na grani. Morala?

Mi smo satima bili na tom drvu, mislim, toga jutra kad sam u šumi zaspala. Svinje nisu došle. Otišao je u auto po drugu pušku. Čekala sam ga na grani. Sjeo je. Nanišanio.

Bum, bum, bum, bum. Šuma je odjekivala, ptice su vrištale, prestrašene, zabrinute. Šojke su padale sa grana. One su krasne ptice, glasaju se kraaa, kraaaa, perje im je tamnoplavo, crno i indigoplavo. Šarenrepke. Spustili smo se. Sakupila sam mrtve ptice i ubacila ih u njegov ruksak. Mrtve ptice nisu bile jestive, a ni neki trofej, ubijao ih je radi vježbe, a onda bacao uvijek u drugi kontejner, za staklo, plastiku, stari papir. Svaki put bi mi pokazao zube kad bi to učinio. Zamišljao je lica smetlara kad budu među plastičnim bocama koka-kole vidjeli suhe, sive, pernate leševe malih ptica. Uvijek bi se nasmijao kad bi mu to palo na pamet. I ja sam se njemu smiješila, kad bih osjetila da o tome razmišlja. Pretvoriti male, mrtve šojke u veliku temu, to mi nije trebalo.

Kad smo se spustili sa onog velikog stabla, to je bilo onog dana kad sam u lovu zaspala, gledao me ispod oka, osjećala sam se krivom. Da nisam zaspala, da sam se na vrijeme popela na drvo, sve bi bilo drugačije. Došli smo doma i jedno drugome mazali krpelje na trbuhu i leđima. Oni dišu na guzicu, ako im je namažeš uljem, udave se pa ih pincetom lako izvadiš. Gade mi se krpelji, ne mogu riječima opisati koliko mi se krpelji gade! Kad voliš lovca, krpeljima moraš mazati guzicu. Da mi je netko rekao: ej, imaš pravo reći, ne idem u šumu; ne bih rekla: ne idem u šumu. On bi odlazio sam?!

Strašno mi se sviđalo kako on zna što hoće. Nisam ga htjela samoga puštati u šumu. Bojala sam se da će tamo, čekajući čekinjave svinje i gledajući kroz nišan ptice pjevice, razmišljati. Ej, moja draga ne voli šumu! Što će mi djevojka koja ne voli šumu? Jebeš život uz žensku koja ne voli mrtve ptice pjevačice! Bilo mi je nezamislivo

ostati bez lovca na svinje! Ostati bez ubojice ptica pjevica značilo je ostati sama. Bez muškarca, bez partnera, bez mužjaka, bez budućeg oca moje djece. Ne ići u šumu značilo bi opet krenuti u lov. Ovo nije bio moj prvi lov. Bila sam nekako umorna. Lovac u dvadeset i sedmoj, opet ispočetka? Što loviti, koga uloviti, gdje je najbolje lovište, koju pušku staviti na rame, što voljeti da bi te iduća lovina zauvijek voljela?

Ovaj voli lov. Ne vole svi lov. Jedva sam se privikla na dizanje u tri ujutro i nošenje puške na ramenu. Što ako iduća lovina poželi sa mnom loviti ribu na uzburkanom moru?

Ja ne podnosim, ja ne podnosim, ja mrzim more! Svakakvo more mrzim. Mirno, kad je južina, kad je maestral. Mrzim more na televiziji, na filmu. Ne volim ni crno more koje se valja i koje me gleda, ono more između broda i rive. Mrzim more! Mrzim i ribare! Znala sam da postoje muškarci koji sjede doma, gledaju nogomet, čitaju i slušaju muziku. Takvi su mi se sviđali. Ali, mislila sam, ti vjerojatno piju pivo. Gadilo mi se pivo. Morala sam uhvatiti mužjaka! Lovac? Ribolovac? Pivopija? Zato sam išla u lov. Nisam previše sebe žalila. Što znači: ne volim se dizati rano, ne volim ići u šumu, ne volim lov? To je mogla biti samo faza u mom dugom životu. Ako to postane moj jedini život, s godinama ću zavoljeti krpelje, te gadne i pregadne životinje, a lovac će zauvijek ostati uz mene. Ljubav znači moći se mijenjati sve dok te tvoj lovac, najzad, ne pogladi po goloj guzici i dok ti ne kaže: to je to!

Kad bismo se vratili iz šume, ako bi mi uspjelo bešumno po lišću capati, a ne bučno stupati, nagradio bi me kurcem. To je bio krasan osjećaj. Ja sam bila dobar pas, dobila sam kost. Kako je to, biti pas? Nije to neka

filozofija, ako nekoga voliš, onda si pas, ako ga ne voliš, onda si gospodar. Kako prestati biti pas i postati gospodar? Pitanje ima smisla kad pas poželi biti gospodar, a gospodar pas. To se ne dešava. Kako biti gospodar i voljeti? Kako biti pas, a ne voljeti? Mogu li skupa živjeti dva gospodara? Dva psa? Kakva bi to luda veza bila?! Oboje love štap. Tko baca štap? Koliko čudnih pitanja? Netko mora bacati štap! Za vezu treba pas i gospodar. Tako mi se činilo dok nisam skužila, ne trči mi se za štapom. Nisam htjela biti gospodarica. Željela sam iskoračiti iz priče. Jednostavno, iskoračiti iz priče. Priča moga života je priča o iskoračenju.

Godine su bitne, ali iz ove nebeske perspektive, dok jašem na gadnoj pahulji, ne mogu razmišljati u zemaljskim kategorijama. Kada, kako, zašto, tko, pravda, krivda, grijeh, zločin, nevinost. Mrtvi imaju pravo na svoju istinu. Ovo može biti i alibi mrtve kurve lisice koja i na nebu osjeća zemaljsku potrebu da laže i sebe prikaže u boljem svjetlu. Bože dragi, zašto mrtvaci ne mogu prestati biti ljudi? Da sam drugačija, da nisam ono što sam na zemlji bila, ova bi priča bila objektivnija. Nekako osjećam da sam ja i na nebu, dok ovako jašem na oblaku i pripremam se za Sud, ona stara ja, ona zemaljska ja i ne bi mi trebalo previše vjerovati. Kako je to strašno, kako je gadan osjećaj kad mrtav misliš da moraš ostaviti dobar dojam! Ako i poslije smrti osjećamo potrebu da lažemo, što je smrt? Mislila sam da je smrt nestajanje i tišina. Nije, ja pričam, pričam, govorim, govorim, beskrajni, plavi svemir odjekuje, na užetu bijela krila lepeću, rublje se vijori. Nemirna sam i nesigurna, gospodo! Čekam da me pozovete, bojim se toga.

U kuhinji smo spužvom trljali pazuha, međunožje i stopala. Govorim vam o povratku iz lova, pričam o vremenu kad smo bili podstanari. Miješaju mi se priče, morala bih biti jasnija. Pokušat ću. Jednom, dok smo bili mladi i podstanari, otišli smo u lov. Tada sam zaspala. Živjeli smo u betonskoj kući u nizu. Radničko naselje. U tim su kućama živjeli radnici koji su radili u brodogradilištu i njihove žene. One su, dok su muževi svijetloplavim plamenovima varili ploče na ogromnim brodovima, te su se žene doma jebale sa nepoznatim muškarcima. Meni nepoznatim muškarcima, one su ih poznavale. Uživala sam u tome, mislim, bilo mi je drago što se te žene tako jebu, što ja o tome mogu zadovoljno pričati mome dečku i imati osjećaj da sam svetica među kurvama. Sve su žene kurve, tada mi je govorio moj dragi, i nikad, nikad ne bi dodao: osim tebe, moje majke i moje sestre. Sada, dakle, govorim o nama u toj kućici. Ponovit ću, vratili smo se iz lova, ja sam u šumi zaspala. Mokrom smo krpom brisali pjenu, sušili se velikim ručnikom. Tuširati smo se smjeli samo subotom, u rano poslijepodne, u kupaonici na katu.

Često smo se iz lova vraćali prekasno. Nakon pranja bismo se tucnuli. Moj gospodar imao je mali kurac, uglavnom mu se žurilo, moji su pokreti morali biti čvrsti i oštri, mislim, kad sam ga držala u šaci. Sve je trajalo oko deset minuta, možda kraće. Ne mislim da je trebalo trajati pola sata, želim reći, osjećala sam da njegovi i moji brzi potezi možda nisu luda ljubav. O, blablabla. Kakvo drkanje?! Oštri potezi nisu bili ljubav, osjećala sam da oštri potezi nisu bili ljubav? S kim ja razgovaram? Kome upućujem ove pizdarije? Sucima koje ne vidim ali pred koje ću stati? Vama gospodo koji čekate na mene iza onog ljubičastog oblaka?

Bogu? Nema Ga, ali će ipak naići i suditi mi? Zašto ne bi naišao? Ja sam na nebu, to je Njegovo područje. Tu On sudi i onima koji ne vjeruju u Njega! Što to znači, pokreti nisu bili ljubav? To znači da serem, sada kad sam se ohladila.

Voljela sam ga, luda sam bila za njim, jedva sam čekala da me zgrabi, svršavala bih čim bi me taknuo. Sada mogu lagati kako je hodanje uz visokog, lijepog muškarca, širokih ramena i krupnih šaka bio samo dobar osjećaj! A moja sitna ruka u njegovoj krupnoj šaci? A moja glava na njegovim grudima? A ljubomorni pogledi drugih žena dok sam uz svoga mužjaka stupala ulicama našeg grada? A primanje u svoju ruku iz njegove ruke velike grane ljubičaste orhideje? A ljubljenje u potiljak, dok popravljáš vezicu na cipeli? A razgovaranje telefonom satima? A plač kad je otišao u Bern na mjesec dana? A kad mi je kupio tamnoplavi šal od kašmira? A debela srebrna ogrlica oko moga tankog vrata? A kad sam sjedila za šankom u hotelu, u večernjoj haljini golih leđa, okružena muškarcima, pa mi je prišao, ostali su muškarci nestali jer me poljubio u gole grudi? Da, da, o, da, da, mogu govoriti da to nije bila ljubav. Tko mi brani? Ako to nije bila ljubav, što je ljubav? Ljubav je zavoljeti Pravoga i živjeti s njim dok te smrt ne rastavi? Super, to, to je moja priča, bila sam s Pravim dok nas smrt nije rastavila. Kakve to veze ima što sam ja smrti malo pomogla? Da li to znači da naša ljubav nije bila prava? Sada, nakon toliko godina, prošlo je petnaestak od našeg prvog susreta, događa mi se, događalo mi se, ako je ovo jahanje jahanje mrtve žene, moram se priviknuti govoriti u perfektu, ako nisam živa...

Koje sranje, znam da sam živa! Nema ni raja ni pakla, osim u pričama popova lažljivaca! A ako nema ni raja ni

pakla, ako sam živa, ako je ovo život, a ne smrt, zašto ne mogu čvrsto pritisnuti sapi oblaka konja koji nije konj ali jest oblak, zašto ga ne mogu utjerati u neku štalu gdje se neće ovako, ovako strašno ljuljati?! Tamo bih privezala gadno kljuse ili ga pustila da odlebdni pa naslonila glavu na nešto čvrsto i povraćala, povraćala, rigala do smrti, ako je ovo ipak život.

Sada znam, bilo je krivo loviti ga, hvatati, mamiti, bacati na njega mrežu, postavljati mu zamke, pušiti mu kurac samo onako kako je to on najviše volio, grebati ga po jajima umjetnim noktima. On je meni bio svinja čiju sam glavu morala pribiti na zid! Vrat, ružičasti potiljak bez dubokih bora, oči sive, kosa plava, gusta, visok, čvrst, ruke, široki dlanovi, osmijeh, lijepi zubi, ten, čist, blijed, jagodice visoke, brada oštra, svijetla, mišićava bedra. To! Bljeskao bi u mom filmu, šutio i gledao me. Nisam bila opsjednuta njime zato što se dobro jebao. Ne. Seks je tehnika, sjedneš pred ogledalo, raširiš noge, pronađeš zone, protrljaš ih malo, zauvijek si riješila problem seksa. Samo treba, onome tko naleti, pokazati točke i pokrete. Svaki muškarac koji dobro gleda što mu pokazuješ bit će savršen jebač. Neki baš i ne žele da im se pokazuje. Misle da znaju, da poznaju tvoju pičku bolje od tebe same. Ne smiješ im reći: ej, skreni prst malo lijevo dolje. Ni u ludilu! Mi žene moramo biti Patoni, ako je Paton onaj legendarni vojskovođa, moramo biti Patonice koje će njegov prst voditi tako da on misli da je on Paton. A mi, onda, je li, stegnemo, iznenađene taktikom i tehnikom. Uh! Nalijećemo na gospodare i vojskovođe, a trebaju nam kućni majstori kojima možeš reći: dečki, tu položite cijev! Evo, jašem na oblaku koji se ljulja i ljulja, sada znam kakav mi muškarac

treba, sada kada mi ne treba muškarac, treba mi netko tko će me saslušati, osuditi i skinuti sa jebenog, nebeskog konja! Lažem! Treba mi muškarac! Ovoga časa! Smjesta! Čujete li me?! Treba mi pravi muškarac! Marlboro muškarac! Onaj Marlboro muškarac iz faze dok nije imao rak pluća! Treba mi kauboj koji će smiriti ovog lelujavog ždrijepca! Da, dok sam hodala Zemljom, bila sam čudna žena. Nisam veselo tražila momke, kućne majstore koji bi me pitali: ej, mala, hoćeš li policu lijevo ili desno, gore ili dolje, koso ili ravno? Ti me veseli momci nisu zanimali. Meni je trebao štap! Trk! Hvataj! Nosi! Trči! Dođi! Puzi! Šuti! Pšššššššššššš!